

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARRS, JOHN

Tu m-ai ucis prima / John Marrs. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-659-3

821.111

Traducător: **Ilinca Gângă**

Redactor: **Alexandra Fusoi**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

YOU KILLED ME FIRST

Text copyright © 2025 by John Marrs

This edition is made possible under a license arrangement

originating with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

JOHN MARRS

TU M-AI UCIS PRIMA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

LBRIS

We know
books

PROLOG

5 NOIEMBRIE, NOAPTEA LUI GUY FAWKES

Un vacarm de trosnete, pârâituri și pocnete o readeuce la viață.

Deschide ochii, dar e aproape beznă înăuntru, iar când încearcă să se concentreze pe ceva, vede în ceață. Capul îi bubuie ca o bormașină care încearcă să sfredelască cimentul. Cât o fi băut aseară? se întreabă. Nici cel mai groaznic episod de mahmureală nu-și amintește să fi fost la fel de rău ca ăsta. Sau o fi ceva mai grav? Să fi fost implicată într-un accident, să se fi lovit la cap și să fi leșinat? Sau să fi suferit un atac cerebral în somn? Oare de asta abia dacă se mișcă sau vede ceva? Oare creierul ei îi ține corpul prizonier?

Simte un miros de fum. La început e vag și nu e sigură dacă se întetește fiindcă își recapătă simțurile sau dacă arde într-adevăr ceva. Să fie casa? O cuprinde frica de Dumnezeu. Cel mai mare coșmar al ei. Încearcă să se ridice în capul oaselor în pat, dar abia se urnește. Își simte mâinile, degetele și picioarele mișcându-se, dar nu se ridică. Ceva le împiedică, o greutate care o apasă, care îi apasă pe corp.

Încă e amețită rău, dar panica, așa cum are ocazia să afle, poate să te trezească din beție. Încearcă să gândească rațional.

Brusc, își dă seama că nu e întinsă pe o saltea. E ceva mult prea tare, rece ca gheața, iar hainele ei sunt ude.

Încet, încet, își recapătă vederea și știe că, oriunde ar fi, trebuie să scape de acolo. Își îndoaie degetele și își dă seama că sunt legate cu ceva – ceva strâns ca o folie alimentară, dar care nu se întinde, nici nu se rupe. E un ambalaj de plastic mai gros. E înghesuită undeva, mai

ceva decât o sardină la conservă. Nu e aici din întâmplare. Cineva a pus-o aici. De ce nu-și amintește nimic?

Se simte la granița dintre confuzie și groază.

Aude o explozie înspăimântătoare și țipă – sau încearcă să țipe. Ceva o împiedică să deschidă gura așa cum ar trebui. Are un căluș în gură. E atât de speriată, că i se face greață, dar știe că, dacă vomită, probabil o să se înece. Așa că își leagă capul cât mai tare dintr-o parte într-alta, până când călușul îi coboară pe bărbie.

„Ajutor!”, țipă ea cât de tare poate, dar până și ea știe cât de penibil sună. Însă instinctul de conservare, care a fost în același timp nenorocirea și salvarea ei în toți anii aceștia, îi dă putere până ce o altă explozie asurzitoare îi înăbușă scâncetele.

Începe să tușească. Fumul a devenit treptat mai dens. Se zbate și se chinuie să respire aer curat; abia când atinge pământul cu urechea simte ceva înțepenit acolo. Înainte să își dea seama ce anume, se aud și alte bubuituri și, prin crăpăturile temniței ei, zărește lumini multicolore și strălucitoare.

Abia atunci își dă seama, de parcă ar fi lovit-o ceva. Știe exact unde e și de ce nu poate să scape.

E 5 noiembrie și exploziile sunt, de fapt, artificii.

E blocată în mijlocul unui foc de artificii.

Țipă și se zvârcolește într-o parte și într-alta, contorsionându-se. Dar învelișul în care e prinsă îi limitează mișcările.

Brusc, simte o vibrație în buzunar, ca de la un telefon, urmată de un sunet în urechi, și își dă seama că într-una i-a rămas blocată un fel de cască fără fir prinsă cu un cârlig de lobul urechii. Telefonul continuă să sune, dar nu poate răspunde. Apoi își amintește că e posibil să aibă o tastă sensibilă la atingere, care, odată ce o apeși, îți permite să răspunzi. Dacă încearcă să explice oricui o fi

încercând s-o contacteze ce se întâmplă, poate că ar reuși s-o ajute.

Își freacă urechea de pământul de sub ea, dar nu se întâmplă nimic. Ridică, atât cât poate, capul și apoi îl izbește de sol. O doare și, oricum, n-a funcționat. Încearcă din nou și din nou, întruna, iar urechea îi pulsează cu fiecare lovitură. Între timp, peste tot în jurul ei se aud tot mai multe explozii, iar căldura se întetește.

Apoi se întâmplă. Din căști se aude o voce.

– Deci ești conștientă.

– Te rog, ajută-mă! țipă ea, chinuindu-se să rostescă cuvintele. Cineva încearcă să mă omoare și am nevoie să...

Îi pierde glasul când își dă seama. *Deci ești conștientă.* Oricine e, știe unde se află.

– Te rog, scoate-mă de aici, spune ea.

– Crezi că m-aș fi străduit atâta atâta doar ca să-ți dau drumul?

– Fac orice, imploră ea disperată.

Interlocutorul ei pufnește în răs. Abia atunci îl recunoaște.

– Nu știu ce crezi că am făcut, dar îmi pare rău, plânge ea. Te implor, fac orice. Numai ajută-mă.

– Îmi pare rău, dar nu pot. O să arzi într-un foc pe care chiar tu l-ai făcut.

– Ce? De ce? Ce ți-am făcut?

Râsul acela scurt se simte ca un cuțit.

– Îți spun eu ce mi-ai făcut. Tu m-ai ucis prima.

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

LBRIS

We know
books

DECEMBRIE

*CU UNSPREZECE LUNI ÎNAINTE DE NOAPTEA
LUI GUY FAWKES*

CAPITOLUL 1

MARGOT

Un bipăit și zgomotul făcut de o mașină masivă mă trezesc din somn.

Arunc o privire printre jaluzelele de la fereastra din dormitor și zăresc un camion mare de mutări parcând vizavi, în fața casei de la numărul 23. Mai sus, un alt vehicul blochează intersecția, spre nemulțumirea părinților care își duc copiii la școală. Pe mine însă nu m-a afectat, fiindcă cei doi copii ai mei se duc singuri la școală. Tommy și Frankie sunt independenți, în mare parte datorită faptului că am avut grijă să aibă așteptări limitate legate de ce sunt dispusă să fac pentru ei. La unsprezece și doisprezece ani, își spală singuri hainele, își calcă uniformele, își fac singuri micul-dejun și prânzul și își pregătesc ghiozdanul pentru școală. Asta îmi permite să rămân cuibărită în plapuma mea din puf de gâscă bavareză mai mult decât alți părinți.

Ușa din față se află în dreapta proprietății noilor vecini și sub acoperișul din lemn al unei verande, dar, în afară de bărbații care se ocupă cu mutarea, n-am văzut niciodată vreo mișcare. Însă poți să afli o grămadă de chestii despre cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată după lucrurile cu care se înconjoară. În primul rând, e clar că au copii. Cel puțin doi, fiindcă am zărit două biciclete cărate în grădina din spate, împreună cu două scutere.

Dacă tot m-am trezit, am căutat pe Google după Land Rover Defenderul parcat pe alee și am aflat că

modelul valorează cel puțin 85.000 de lire. Însă poate l-au luat în leasing. Nu văd urme de noroi pe roți, așa că presupun că, la fel ca în cazul majorității deținătorilor de Land Rover, e mai mult de fațadă, nu pentru scopuri practice.

Nu prea le văd bine mobila, fiindcă mare parte din ea e învelită în folie cu bule. Dar sunt sigură că recunosc câteva piese – un bufet din lemn închis de la Rockett St George pe care îl am în *wishlist* de o veșnicie și o noptieră din mahon de la Made. Niciunul nu e ieftin. Mă uit cu ciudă la biblioteca Billy de la Ikea din colțul sufrageriei mele, despre care Nicu insistă că nu trebuie înlocuită. Am un presentiment că rafturile o să se strice „accidental” curând, foarte curând.

Mai trece o jumătate de oră și, spre frustrarea mea, tot n-am zărit cine se mută. Casa le-a aparținut cândva lui Sue și Pete Cooper, iar cunoștințele ei despre design interior ar încăpea pe spatele unui bon de la Dunelm. Nu că mă laud, dar o s-o fac: am un talent special de a ști ce se potrivește unde și de ce. Instinctul meu e atât de precis, încât i-aș putea face concurență lui Philippe Starck. Așa că, atunci când Sue m-a rugat s-o ajut, evident că am acceptat. Am văzut-o ca pe o faptă caritabilă. Apoi, chiar când am terminat, m-a anunțat că îi fusese oferit un loc de muncă la Microsoft, în Texas, așa că într-o lună erau deja îmbarcați în avion, duși pentru totdeauna. Unii oameni nu se gândesc decât la ei.

Casa a fost închiriată în ultimii doi ani. Trei familii s-au perindat prin ea, dar n-are rost să te împrietenești cu chiriași, fiindcă sunt doar în trecere. În afară de Anna, care pare să rămână pe aici mai mult decât majoritatea, în casa de lângă cea la care mă uit. Și, când ultimii locatari și-au văzut de drumul lor, Nicu m-a speriat de moarte sugerând că înlocuitorii ar putea fi refugiați. Nu că aș fi complet indiferentă față de cauza lor – război, sărăcie,

emigrare forțată, bla, bla, bla – și știu că trebuie să trăiască și ei undeva. Dar de ce tocmai aici? I-am trimis un e-mail președintelui consiliului local, în care mi-am expus motivele de îngrijorare, iar el a sugerat că aș fi rasistă, ceea ce-i ridicol. Mi-aș da un rinichi pentru o întâlnire cu Idris Elba.

Spre ușurarea mea, la scurt timp, în grădina din față a apărut o pancartă cu „Vândut” pusă de un agent imobiliar. Au urmat luni întregi de gălăgie, de mașini de gunoi și camioane, pe măsură ce locul era demolat. Noii proprietari au înlocuit totul, au construit o nouă bucătărie Shaker și patru băi. Am făcut o poză la cutiile goale din tomberon și am căutat firme de care nu auzisem niciodată. Nu se zgârcesc la finisaje. Îi detest pe ăștia care se dau în spectacol.

În cele din urmă, curiozitatea învinge și mă hotărâsc să mă duc la ei și să mă prezint. În drum spre baie, trec pe lângă bradul de Crăciun pe care l-am așezat în fața ferestrei mari de pe palier, ca să-l admire vecinii. E pur și simplu superb. Copiii îl au pe al lor, împodobit cu globuri kitsch și țipătoare, fără vreo coerență ca design sau culori și care stă ascuns în sufragerie. Fac un duș, îmi pun o fustă creion și un tricou simplu, mă machiez puțin și îmi șterg cu un șervețel umed brățara de la Pandora și diamantele de la verigheta Tiffany. Le dă un plus de strălucire. Aleg atentă o sticlă scumpă din dulapul cu vinuri, împreună cu cutia de prezentare, și sunt gata să fac impresie bună.

Sunt pe la jumătatea drumului când se deschide ușa de la intrare a Annei.

– Hei! mă salută ea vesel, ridicând o mână. Te-ai trezit devreme. Nu cred că te-am văzut vreodată înainte de prânz.

Dacă replica ar fi venit din partea altcuiva, m-aș fi dat cu puțin unguent pe arsură. Dar la Anna totul e inofensiv, deloc amenințător și plin de entuziasm. E genul de

femeie care aplaudă la aterizarea avionului. Dar știm cu toții că prea multă dulcegărie poate provoca diabet.

— M-am gândit să dau o fugă și să-i cunosc pe noii vecini.

— Și eu, răspund eu, chiar dacă sunt un pic enervată.

Ca rezidentă veterană a străzii, mi se pare corect ca eu să conduc comitetul de întâmpinare a noilor vecini.

— Dacă m-aș muta într-o casă nouă cu două săptămâni înainte de Crăciun, nu prea aș simți spiritul sărbătorilor, remarc eu.

— Motiv pentru care am adus astea, răspunde ea, ridicând o caserolă și scuturând încet tartele de Crăciun dinăuntru.

Mă abțin să nu mă încrunt.

— Tu le-ai făcut?

— Bineînțeles, răspunde ea, ca și cum nu i-ar trece niciodată prin minte să meargă la o patiserie din oraș, să aleagă câteva de acolo și să le ofere prefăcându-se că le-a făcut ea.

— Zici că ești Bree Van de Kamp.

Lipsa ei de reacție îmi dă de înțeles că nu prinde aluzia la *Neveste disperate*. Uneori mă face să mă simt mult mai în vârstă decât sunt la cei aproape patruzeci de ani ai mei. Ridic și eu cadoul meu de bun-venit.

— Marile spirite gândesc la fel, zâmbește Anna.

Nu, nu gândesc la fel. Dacă ar fi așa, nu și-ar pedepsi corpul cu ținuta aia generică de la supermarket.

Urcăm spre casă pe aleea pavată cu cărămizi. E cea mai mare de pe stradă, deși nu și din localitate. Are șase dormitoare – cu două mai mult decât avem eu și Nicu – și o piscină, motiv pentru care i-am invidiat în tăcere pe toți cei care au locuit aici.

Cele două uși de stejar de la intrare sunt deschise, așa că arunc o privire pe verandă și pe hol. Echipa de mutări trebăluiește cu despachetatul mobilei. Anna bate în ușă ca o veveriță care ciocănește o nucă pe gazon, așa că apuc ciocănelul negru și bat de patru ori.

Nimeni nu ne acordă nicio atenție și dau să bat din nou, când o voce din spatele nostru mă face să tresar de spaimă.

CAPITOLUL 2

ANNA

Întorcem capetele și cred că, pentru prima oară, tocmai mi-a căzut cu tronc o față. E frumoasă. Are pielea luminoasă și ușor bronzată, nasul perfect simetric, pomeții ascuțiți și un zâmbet care te absoarbe. Părul ei blond ca mierea și prins în coadă îi atârnă din spatele unei șepci de baseball și are o siluetă de invidiat. E îmbrăcată în alb din cap până în picioare, poartă adidași, pantaloni de jogging mulați și un tricou sport. E posibil ca Nike să-și fi creat logoul în formă de bifă în semn de apreciere pentru ea. Știu deja că Margot o s-o urască.

Deschid gura să vorbesc, dar Margot mi-o ia înainte.

— Bună! salută ea. Tu trebuie să fii noua noastră vecină, nu?

— Da, așa cred, răspunde veselă femeia.

— Eu sunt Margot, locuiesc vizavi.

— Eu sunt Anna. Eu locuiesc în dreapta.

Margot o cercetează pe femeie din cap până-n picioare, căutând cu disperare ceva de criticat. Are mult de muncă.

— A, chiar mă întrebam cine locuiește acolo, continuă femeia, uitându-se la casa lui Margot. Soarele bate fix înspre dormitorul tău dimineața la ora asta și tot vedeam o siluetă mișcându-se în spatele jaluzelelor.

Margot roșește, lucru rar la ea.

— Și eu aș fi făcut la fel, o asigură pe Margot, observându-i jena. Curiozitatea face parte din natura umană, nu-i așa?

— Un cadou de bun-venit în noua casă, spune Margot și-i întinde cadoul.

— A, ce dulce din partea ta! răspunde femeia, citind cutia de prezentare, pe care scrie „Îmi plac bomboanele de ciocolată”.

— E vin. Un Châteauneuf-du-Pape, 1976, spune Margot. Întotdeauna spun că nu trebuie să te zgârcești când vine vorba de vin.

— Păcat, fiindcă am migrene groaznice de la vin, spune femeia cu părere de rău, dar acceptă cadoul. Soțului meu, Brandon, îi place câte un pahar de ceva, așa că mulțumesc. E foarte atent din partea voastră.

Simt că nu asta e reacția la care spera Margot. Între timp, mi-e rușine de darul meu modest. Cineva care încape în haine sigur nu se atinge de prăjituri. Când dau să le ascund la spate, scoate un strigăt teatral.

— Tarte de Crăciun? întrebă.

— Da, răspund, aproape cu părere de rău. Sunt vegane. Nu au zahăr, dar nu ți-ai da seama.

— Crăciunul chiar a venit devreme, zâmbește ea. Vai, ce nepoliticoasă sunt! Intrați, fac o cafea și putem să ne delectăm. Eu sunt Liv, adaugă ea, conducându-ne pe hol.

E prima dată când intru în casa asta, care e uimitoare. În bucătărie, totul e decorat în nuanțe de gri și alb, în afară de pardoseala maro-închis cu motive în zigzag. Presupun că încă nu și-a despachetat aparatele electrice sau vesela, însă acestea ies la iveală când dă laoparte un perete pliant fals. Eu și Margot ne cocoțăm pe două dintre cele zece scaune așezate confortabil în jurul mesei din mijlocul bucătăriei, mai mare decât majoritatea magaziilor.